

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

14 decembrie 2017^{* i}

[Text rectificat prin Ordonanța din 20 martie 2018]

„Trimitere preliminară – Condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții – Standard armonizat EN 1090-1:2009+A1:2011 – Criterii de determinare a domeniului de aplicare al unui standard adoptat de Comitetul European de Normalizare (CEN) în temeiul unui mandat al Comisiei Europene – Sisteme de ancorare pentru fixarea în beton înainte de întărire și utilizate pentru fixarea panourilor de fațadă și a suporturilor de zidărie la structura de rezistență a clădirii”

În cauza C-630/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Helsingin hallinto-oikeus (Tribunalul Administrativ din Helsinki, Finlanda), prin decizia din 1 decembrie 2016, primită de Curte la 7 decembrie 2016, în procedura inițiată de

Anstar Oy

cu participarea

Turvallisuus- ja kemikaalivirasto (Tukes),

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul J. Malenovský, președinte de cameră, domnii D. Šváby (raportor) și M. Vilaras, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: doamna R. Șereș, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 27 septembrie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Turvallisuus- ja kemikaalivirasto (Tukes), de P. Kulmala și de K. Siponen, în calitate de agenți;
- pentru guvernul finlandez, de S. Hartikainen, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de G. Zavvos, de P. Aalto și de M. Huttunen, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: finlandeza.

i — Punctul 44 din prezentul text a făcut obiectul unei modificări de ordin lingvistic ulterior primei publicări.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului (JO 2011, L 88, p. 5), precum și a standardului armonizat EN 1090-1:2009+A1:2011, intitulat „Execuția structurilor de oțel și structurilor de aluminiu. Partea 1: Cerințe pentru evaluarea conformității elementelor structurale” (denumit în continuare „standardul EN 1090-1:2009+A1:2011”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate în fața Helsingin hallinto-oikeus (Tribunalul Administrativ din Helsinki, Finlanda) de Anstar Oy, societate de drept finlandez, în legătură cu o decizie a Turvallisuus- ja kemikaalivirasto (Tukes) (Agenția pentru Siguranță și Produse Chimice, Finlanda) (denumită în continuare „Agenția”) prin care aceasta din urmă a interzis, în esență, Anstar să utilizeze marcajul „CE” în temeiul standardului EN 1090-1:2009+A1:2011, pentru patru categorii de produse pe care le fabrică.

Cadrul juridic

Regulamentul nr. 305/2011

- 3 Considerentele (6) și (10) ale Regulamentului nr. 305/2011 subliniază că obiectivul urmărit de acest regulament constă în înlăturarea barierelor tehnice în calea comerțului produselor pentru construcții prin stabilirea de specificații tehnice armonizate în scopul evaluării performanțelor produselor pentru construcții, pentru a favoriza libera circulație a acestora pe piață.
- 4 Articolul 2 din Regulamentul nr. 305/2011, intitulat „Definiții”, precizează că:

„10. «specificatii tehnice armonizate» înseamnă standarde armonizate și documente de evaluare europene;

11. «standard armonizat» înseamnă un standard adoptat de unul dintre organismele europene de standardizare enumerate în anexa I la Directiva 98/34/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO 1998, L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207)], pe baza unei cereri din partea Comisiei, în conformitate cu articolul 6 din respectiva directivă;

[...]"
- 5 Articolul 4 din acest regulament, care se referă la „declarația de performanță”, prevede la alineatul (1):

„Atunci când un produs pentru construcții face obiectul unui standard armonizat sau este conform cu o evaluare tehnică europeană care a fost eliberată pentru acesta, fabricantul întocmește o declarație de performanță pentru acesta în momentul în care este introdus pe piață.”

- 6 Articolul 17 din acest regulament, referitor la „Standardele armonizate”, prevede la alineatele (1), (3) și (5):

„(1) Standardele armonizate sunt stabilite de organismele europene de standardizare enumerate în anexa I la Directiva 98/34/CE, pe baza cererilor (denumite în continuare «mandate») emise de către Comisie în conformitate cu articolul 6 din respectiva directivă în urma consultării Comitetului permanent pentru construcții menționat la articolul 64 din prezentul regulament (denumit în continuare «Comitetul permanent pentru construcții»).

[...]

(3) Standardele armonizate definesc metodele și criteriile de evaluare a performanței produselor pentru construcții în ceea ce privește caracteristicile lor esențiale.

Atunci când acest lucru este prevăzut în mandatul respectiv, un standard armonizat se referă la utilizarea preconizată a produselor care fac obiectul acestuia.

Standardele armonizate definesc, după caz și fără a aduce atingere acurateței, fiabilității și stabilității rezultatelor, metode mai puțin costisitoare decât încercarea, pentru evaluarea performanței produselor pentru construcții în ceea ce privește caracteristicile lor esențiale.

[...]

(5) Comisia evaluează conformitatea standardelor armonizate stabilite de către organismele europene de standardizare cu mandatele relevante.

Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* lista trimiterilor la standardele armonizate care sunt conforme cu mandatele relevante.”

- 7 Articolul 19 din regulamentul menționat, care privește „[d]ocumentul european de evaluare”, prevede în special:

„(1) În urma unei cereri de evaluare tehnică europeană din partea unui fabricant, organizația [organismelor de evaluare tehnică] elaborează și adoptă un document european de evaluare pentru orice produs pentru construcții care nu este acoperit sau care nu este acoperit în totalitate de un standard armonizat, pentru care performanța în ceea ce privește caracteristicile sale esențiale nu poate fi evaluată integral în funcție de un standard armonizat existent, deoarece, printre altele:

- (a) produsul nu face obiectul niciunui standard armonizat existent;
- (b) pentru cel puțin una dintre caracteristicile esențiale ale produsului respectiv, metoda de evaluare prevăzută în standardul armonizat nu este adecvată ori
- (c) standardul armonizat nu prevede nicio metodă de evaluare în ceea ce privește cel puțin o caracteristică esențială a produsului respectiv.”

- 8 Articolul 21 din Regulamentul nr. 305/2011, care este consacrat obligațiilor organismului de evaluare tehnică (denumit în continuare „OET”) care primește o cerere de evaluare tehnică europeană, prevede în special:

„(1) OET care primește o cerere de evaluare tehnică europeană informează fabricantul dacă produsul pentru construcții este reglementat, integral sau parțial, de o specificație tehnică armonizată, după cum urmează:

- (a) în cazul în care produsul este reglementat integral de un standard armonizat, OET informează fabricantul cu privire la faptul că, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1), nu se poate elibera o evaluare tehnică europeană;
- (b) în cazul în care produsul este reglementat integral de un document european de evaluare, OET informează fabricantul cu privire la faptul că respectivul document european de evaluare va fi utilizat drept bază pentru evaluarea tehnică europeană care urmează să fie eliberată;
- (c) în cazul în care produsul nu este reglementat sau nu este reglementat integral de nicio specificație tehnică armonizată, OET aplică normele de procedură prevăzute în anexa II sau cele stabilite în conformitate cu articolul 19 alineatul (3).”

- 9 Articolul 59 din acest regulament, intitulat „Neconformitatea formală”, are următorul cuprins:

„(1) Fără a aduce atingere articolului 56, în cazul în care un stat membru constată unul dintre următoarele aspecte, acesta solicită operatorului economic relevant să pună capăt neconformității în cauză:

- (a) marcajul CE a fost aplicat cu încălcarea articolului 8 sau a articolului 9;
- (b) marcajul CE nu a fost aplicat, în cazurile în care era necesar, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2);
- (c) fără a aduce atingere articolului 5, declarația de performanță nu a fost realizată, în cazurile în care era necesară în conformitate cu articolul 4;
- (d) declarația de performanță nu a fost realizată în conformitate cu articolele 4, 6 și 7;
- (e) documentația tehnică este fie absentă, fie incompletă.

(2) În cazul în care neconformitatea menționată la alineatul (1) persistă, statul membru ia toate măsurile necesare pentru a restricționa sau a interzice accesul pe piață al produsului pentru construcții sau pentru a asigura că acesta este returnat de la vânzare sau retras de pe piață.”

Standardul EN 1090-1:2009+A1:2011

- 10 Standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 a fost adoptat, inițial, sub forma standardului EN 1090-1:2009 de Comitetul European de Normalizare (CEN) la 15 iunie 2008, în conformitate cu un mandat al Comisiei din 11 martie 1998 (M 120 – Mandat acordat CEN/Cenelec pentru realizarea unor lucrări de standardizare având ca scop stabilirea unor standarde armonizate pentru produsele pentru construcții metalice și pentru produsele conexe, denumit în continuare „mandatul M 120”), adoptat pe baza Directivei 89/106/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la materialele de construcții (JO 1989, L 40, p. 12, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 3).

11 Standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 a fost publicat cu numărul de referință „EN 1090-1:2009” în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 17 decembrie 2010 (JO 2010, C 344, p. 1).

12 După adoptarea de către CEN, la data de 3 octombrie 2011, a amendamentului la standardul EN 1090-1:2009+A1:2011, acesta a făcut obiectul unei noi publicări în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 19 iunie 2012 (JO 2012, C 176, p. 1).

13 Punctul 1 din acest standard, care precizează „[d]omeniul de aplicare”, indică:

„Prezentul [s]tandard european specifică cerințele pentru evaluarea conformității cu caracteristicile de performanță pentru elementele structurale din oțel și din aluminiu, precum și pentru kituri introduse pe piață ca produse pentru construcție. Evaluarea conformității cuprinde caracteristicile de fabricație și, dacă este necesar, caracteristicile de calcul structural.

Prezentul [s]tandard european cuprinde de asemenea evaluarea conformității elementelor din oțel utilizate în structurile mixte oțel-beton.

[...]

Prezentul [s]tandard european nu cuprinde evaluarea conformității elementelor pentru plafoanele suspendate, șine sau traverse pentru uz feroviar.

[...]”

14 Punctul 3.1.9 din standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 definește „elementele structurale” după cum urmează:

„elemente utilizate ca piese de susținere ale unei construcții în vederea asigurării rezistenței mecanice și stabilității construcției și/sau rezistenței la foc, inclusiv trăinicie și bune funcționări; acestea pot fi utilizate direct în stadiul la care se află la livrare sau pot fi incluse într-o lucrare.”

15 Punctul 4.5 din acest standard, care se referă la „[c]aracteristicile structurale”, cuprinde punctul 4.5.1, intitulat „Generalități”, care prevede în special:

„Caracteristicile structurale ale unui element inclus în prezentul [s]tandard european se referă la capacitatea sa de susținere, la deformarea sa în stadiul limită de funcționare, la rezistența sa la uzură și la rezistența la foc.”

Standardul EN 845-1:2013

16 Standardul armonizat EN 845-1:2013 intitulat „Specificație a componentelor auxiliare pentru zidărie. Partea 1: Agrafe, bride de fixare, etriere suport și console” (denumit în continuare „standardul EN 845-1:2013”) a fost adoptat de CEN la 21 martie 2013, în conformitate cu un mandat al Comisiei din 28 mai 1997 (M 116 – Mandat acordat CEN/Cenelec pentru realizarea unor lucrări de standardizare în vederea stabilirii unor standarde armonizate pentru zidărie și produse auxiliare (denumit în continuare „mandatul M 116”), adoptat în temeiul Directivei 89/106.

17 Trimiterile la standardul EN 845-1:2013 au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 13 februarie 2015 (JO 2015, C 54, p. 80).

18 Standardul EN 845-1:2013 prevede la punctul 1, intitulat „[d]omeniul de aplicare”:

„Prezentul [s]tandard european specifică cerințele privind cârligele murale, benzile de întindere, bridele de suspendare și consolele utilizate pentru a asigura legăturile între zidărie și legăturile între zidărie și alte părți ale lucrării sau ale construcției, inclusiv ziduri, pardoseli, cadre și stâlpi. Atunci când sunt furnizate sau specificate elementele de ancorare sau de fixare ca parte integrantă a unui compus accesoriu, cerințele, inclusiv cerințele de performanță, se aplică produsului integral.

Următoarele produse nu sunt cuprinse în prezentul [s]tandard european:

a) elemente de ancorare și de fixare altele decât cele care fac parte integrantă dintr-un compus accesoriu;

b) corniere de suport;

[...]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

19 Printr-o decizie din 18 februarie 2014, Agenția a obligat Anstar, în temeiul articolului 59 din Regulamentul nr. 305/2011, să înceteze să furnizeze și să vândă patru categorii de produse care purtau marcajul „CE” în conformitate cu standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 și, începând cu data de 4 martie 2014, să înceteze utilizarea marcajului „CE”, precum și a declarației de performanță, prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 305/2011, în toate împrejurările legate de aceste patru categorii de produse (denumite în continuare „decizia atacată”).

20 Această decizie descrie cele patru categorii de produse vizate după cum urmează:

„1. Sisteme de ancorare utilizate pentru fixarea panourilor de fațadă și a suporturilor de zidărie la structura de rezistență a clădirii; [...]

2. Bolțuri de ancorare [...];

Platine de ancorare și piese metalice standard înglobate [...];

Sisteme de contravântuire; [...]

3. Tălpi de susținere și profile de perete; [...]

4. Elemente de fixare a balconului.”

21 Conform deciziei menționate, aceste categorii de produse nu ar fi menționate în mandatul M 120 și nu ar face parte, în consecință, din domeniul de aplicare al standardului EN 1090-1:2009+A1:2011.

22 Astfel, în opinia Agenției, bolțurile de ancorare, platinele de ancorare, piesele metalice standard, sistemele de contravântuire, precum și tălpile de susținere destinate utilizărilor identice sau similare cu cele ale produselor fabricate de Anstar au făcut obiectul acordurilor tehnice europene ETA-02/0006 și ETA-04/0056. Or, în măsura în care, pe de o parte, aceste acorduri, eliberate pe baza Directivei 89/106 și care corespund documentelor de evaluare europene în temeiul articolului 19 alineatul (1) din Regulamentul nr. 305/2011, ar fi în continuare valabile și în care, pe de o parte, astfel de acorduri sau documente nu ar putea fi obținute decât pentru un produs care nu face parte sau care nu face parte în totalitate dintr-un standard armonizat, standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 nu ar fi aplicabil produselor menționate.

- 23 În ceea ce privește sistemele de ancorare utilizate pentru fixarea panourilor de fațadă și a suporturilor de zidărie la structura de rezistență a clădirii, acestea ar intra în domeniul de aplicare al mandatului M 116. Astfel, în opinia Agenției, marcajul „CE” al acestor sisteme de ancorare nu s-ar justifica decât dacă s-ar respecta standardul armonizat elaborat pe baza mandatului M 116.
- 24 Întrucât a apreciat că produsele pe care le fabrică fac obiectul standardului EN 1090-1:2009+A1:2011 și al mandatului M 120, Anstar a formulat o acțiune în fața instanței de trimitere, Helsingin hallinto-oikeus (Tribunalul Administrativ din Helsinki, Finlanda) având ca obiect anularea deciziei atacate.
- 25 În susținerea acțiunii, Anstar arată că acelor categorii de produse menționate în decizia atacată nu li se aplică nici standardul EN 845-1:2013, nici agrementele tehnice europene ETA-02/0006 și ETA-04/0056.
- 26 Instanța de trimitere constată că domeniul de aplicare al mandatului M 120 și al standardului EN 1090-1:2009+A1:2011 este descris în termeni largi și generali, care nu ar exclude în mod necesar sau, în orice caz, nu în totalitate produsele fabricate de Anstar, care ar fi vizate de decizia atacată, în măsura în care acestea sunt utilizate în conformitate cu declarația de performanță prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 305/2011.
- 27 Instanța de trimitere arată în același timp că aceeași concluzie s-ar putea reține în ceea ce privește domeniul de aplicare al mandatului M 116 și al standardului EN 845-1:2013. Or, deși produsele fabricate de Anstar ar face parte din domeniul de aplicare al acestui mandat și al acestui standard, ele ar putea face obiectului mandatului M 120 și al standardului EN 1090-1:2009+A1:2011.
- 28 În sfârșit, instanța de trimitere nu exclude că toate sau o parte dintre produsele fabricate de Anstar pot fi incluse în agrementele tehnice europene ETA-02/0006 și ETA-04/0056.
- 29 Instanța de trimitere consideră necesar să adreseze Curții o cerere de decizie preliminară, în măsura în care domeniul de aplicare al standardului EN 1090-1:2009+A1:2011 pare să fie apreciat în mod diferit în statele membre. Or, aceste divergențe de apreciere ar putea afecta libera circulație a produselor de construcție și, astfel, ar putea aduce atingere unuia dintre obiectivele explicite urmărite de Regulamentul nr. 305/2011, menționat în special în considerentele (6) și (10) ale acestui regulament.
- 30 În aceste condiții, Helsingin hallinto-oikeus (Tribunalul Administrativ din Helsinki) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Mandatul M 120 și standardul [...] EN 1090-1:2009+A1:2011 emis pe baza acestuia trebuie interpretate în sensul că produsele pentru fixarea în beton înainte de întărire, enumerate la punctele 1-4 din decizia [atacată] (sisteme de ancorare utilizate pentru fixarea panourilor de fațadă și a suporturilor de zidărie la structura de rezistență a clădirii și anumite buloane de ancorare, platine de ancorare și piese metalice standard înglobate, sisteme de contravântuire, tălpi de susținere, profile de perete și elemente de fixare a balconului) nu intră în domeniul de aplicare al acestora?
- 2) Regulamentul nr. 305/2011, mandatele Comisiei citate în prezenta cauză sau dreptul Uniunii se opun interpretării [date de Agenție], conform căreia produsele menționate mai sus rămân în afara domeniului de aplicare al mandatului M 120 și al standardului [EN] 1090-1:2009+A1:2011?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 31 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 trebuie interpretat în sensul că produsele, precum cele în discuție în litigiul principal, destinate fixării în beton înainte de întărire fac parte din domeniul său de aplicare.
- 32 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Curtea este competentă să interpreteze cu titlu preliminar un standard armonizat în temeiul articolului 2 punctul 11 din Regulamentul nr. 305/2011 și ale cărui trimiteri au fost publicate de Comisie în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 octombrie 2016, *James Elliott Construction*, C-613/14, EU:C:2016:821, punctul 47).
- 33 În aceste condiții, atunci când Curtea este sesizată cu o trimitere preliminară privind interpretarea unui astfel de standard armonizat, revine instanței de trimitere, în temeiul interpretării date de Curte și având în vedere elementele de fapt de care dispune, să determine standardul tehnic aplicabil unui produs anume (a se vedea prin analogie, în materie de clasificare tarifară, Hotărârea din 7 noiembrie 2002, *Lohmann și Medi Bayreuth*, C-260/00-C-263/00, EU:C:2002:637, punctul 26, precum și Hotărârea din 28 aprilie 2016, *Oniors Bio*, C-233/15, EU:C:2016:305, punctul 28).
- 34 În acest scop, în vederea interpretării standardului EN 1090-1:2009+A1:2011, este necesară, în primul rând, raportarea la conținutul standardului menționat, inclusiv la anexele sale, referitor la domeniul său de aplicare.
- 35 Este necesar, în al doilea rând, să se interpreteze un standard armonizat în lumina mandatului care se află la originea acestuia. Astfel, în temeiul articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 305/2011, standardele armonizate sunt stabilite de organismele europene de standardizare enumerate în anexa I la Directiva 98/34 pe baza cererilor formulate de Comisie. Or, în temeiul articolului 17 alineatul (5) din acest regulament, Comisiei îi revine sarcina de a evalua conformitatea standardelor armonizate stabilite de aceste organisme europene de standardizare cu mandatele corespunzătoare.
- 36 În consecință, domeniul de aplicare al unui standard armonizat nu poate fi interpretat în sens mai larg decât cel al mandatului care îi stă la bază.
- 37 În speță, standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 trebuie interpretat în lumina mandatului M 120.
- 38 În al treilea rând, atunci când, precum în cadrul litigiului principal, un produs este susceptibil să facă parte din domeniul de aplicare al mai multor specificații tehnice armonizate, se impune, mai întâi, să se cerceteze dacă standardul cel mai recent nu a avut ca efect abrogarea celui mai vechi.
- 39 În această privință, conform articolului 17 alineatul (5) al treilea paragraf litera (a) din Regulamentul nr. 305/2011, fiecare standard armonizat care figurează pe lista trimiterilor la standardele armonizate care sunt conforme cu mandatele corespunzătoare, publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, trebuie să menționeze trimiterile la „specificatiile tehnice armonizate înlocuite”, ceea ce, având în vedere articolul 2 punctul 10 din acest regulament, privește atât standardele armonizate, cât și documentele de evaluare europene.
- 40 Astfel, din moment ce un standard armonizat nu indică expres că are vocație să înlocuiască un alt standard armonizat sau una sau mai multe evaluări tehnice europene, specificațiile menționate tehnice armonizate rămân în vigoare și constituie o reglementare specială derogatorie. Astfel, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din Regulamentul nr. 305/2011, un document de evaluare european nu poate fi adoptat decât pentru un produs pentru construcții care nu este acoperit sau care nu este acoperit integral de un standard armonizat, pentru care performanța în ceea ce privește caracteristicile sale esențiale nu poate fi evaluată integral în funcție de un standard armonizat existent.

- 41 Această interpretare a articolului 19 alineatul (1) din Regulamentul nr. 305/2011 se coroborează și cu articolul 21 alineatul (1) litera (a) din acest regulament, în temeiul căruia, atunci când OET primește o cerere de evaluare tehnică europeană care privește un produs acoperit integral de un standard armonizat, organismul respectiv informează fabricantul că, în temeiul articolului 19 alineatul (1) menționat, nu poate fi efectuată o evaluare tehnică europeană.
- 42 În plus, deși este adevărat că documentele de evaluare europene, în sensul articolului 19 alineatul (1) din Regulamentul nr. 305/2011, precum și acordurile tehnice europene, în sensul articolului 8 din Directiva 89/106, abrogată prin acest regulament, nu pot fi redactate decât pentru produsele pentru construcții care nu sunt acoperite, integral sau parțial, de un standard armonizat, nu este mai puțin adevărat, astfel cum s-a indicat la punctul 32 din prezenta hotărâre, că interpretarea acestor standarde revine, în cele din urmă, Curții, iar nu autorului unor astfel de documente sau acorduri. Prin urmare, atunci când este chemată să interpreteze un standard armonizat, Curtea poate să țină seama, ca un element printre altele, de existența unui document de evaluare european sau a unui acord tehnic european drept indiciu că produsele pe care le acoperă acestea, precum și produsele similare nu fac obiectul niciunui standard armonizat, fără însă ca un astfel de element să prezinte un caracter determinant sau să împiedice Curtea să furnizeze, dacă este cazul, o interpretare a standardului armonizat respectiv diferită de cea adoptată de autorul acestui document sau a acestui acord.
- 43 În speță însă, deși instanța de trimitere a menționat, în cererea sa, acordurile tehnice europene ETA-02/0006 și ETA-04/0056, acestea nu figurează în dosarul transmis Curții, astfel încât Curtea nu le poate lua în considerare, în scopul interpretării standardului EN 1090-1:2009+A1:2011.
- 44 În al patrulea rând, în ceea ce privește documentele de orientare publicate de organismele naționale sau internaționale de standardizare, trebuie arătat că, chiar dacă astfel de documente urmăresc să precizeze domeniul de aplicare al standardelor armonizate ale căror trimiteri sunt publicate de Comisie, aceasta nu înseamnă că ele pot constitui acte juridice cu forță obligatorie în ordinea juridică a Uniunii. Rezultă că aceste documente nu au nicio incidență asupra interpretării unei norme armonizate și nu sunt obligatorii nici pentru instanțele naționale, deși ele pot constitui un ghid util în vederea aplicării acestui standard.
- 45 În speță, în ceea ce privește produsele vizate de decizia atacată, reiese, mai întâi, din cuprinsul punctului 1 din standardul EN 1090-1:2009+A1:2011, care precizează „[d]omeniul de aplicare” al acestuia, că standardul armonizat respectiv, pe de o parte, specifică cerințele pentru evaluarea conformității cu caracteristicile de performanță ale elementelor structurale din oțel și din aluminiu, precum și kiturile introduse pe piață ca produse pentru construcții și, pe de altă parte, acoperă evaluarea conformității elementelor din oțel utilizate în structurile mixte oțel-beton.
- 46 În plus, potrivit punctului 3.1.9 din standardul menționat, „elementele structurale” desemnează elementele utilizate ca piese de susținere ale unei construcții în vederea asigurării rezistenței mecanice și stabilității construcției și/sau a rezistenței la foc.
- 47 În plus, punctul 4.5.1 din standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 precizează că caracteristicile structurale ale unui element acoperit de acest standard se referă în special la capacitatea sa de susținere.
- 48 În aceste condiții, este necesar să se considere că standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 are vocația de a se aplica produselor pentru construcții care au o funcție structurală, cu alte cuvinte produselor care, dacă ar fi retrase din construcție, ar diminua imediat rezistența acesteia. Funcția piesei de susținere în structura de ansamblu a lucrării de construcție trebuie, în consecință, să fie esențială.

- 49 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate de instanța de trimitere că standardul EN 1090-1:2009+A1:2011 trebuie interpretat în sensul că produsele, precum cele în discuție în litigiul principal, destinate fixării în beton înainte de întărire fac parte din domeniul de aplicare al acestui standard dacă au o funcție structurală, în sensul că retragerea lor dintr-o construcție ar diminua imediat rezistența acesteia.

[Astfel cum a fost rectificat prin Ordonanța din 20 martie 2018] Cu privire la cheltuielile de judecată

- 50 [Astfel cum a fost rectificat prin Ordonanța din 20 martie 2018] Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Standardul EN 1090-1:2009+A1:2011, intitulat „Execuția structurilor de oțel și structurilor de aluminiu. Partea 1: Cerințe pentru evaluarea conformității elementelor structurale”, trebuie interpretat în sensul că produsele, precum cele în discuție în litigiul principal, destinate fixării în beton înainte de întărire fac parte din domeniul de aplicare al acestui standard dacă au o funcție structurală, în sensul că retragerea lor dintr-o construcție ar diminua imediat rezistența acesteia.

Semnături